

Skub !!!

DKP • Information • Debat • Aktivitet

NR. 3 • AUGUST 2022

TEMA: Krigen i Ukraine side 9-13

Læs også om KPiD's skelsættende 13. kongres side 4-5

Indholdsfortegnelse

Leder	3
Genforening?	4
Sankt Hans	6
DDF Koreas socialistiske kultur i arbejderklassens hverdag	7
Fra Ukraines Komsomol	9
Ruslands kommunister og krigen	10
Erobringskrig som imperialistisk krig	12
DKP	14
Fra bevægelserne	15
Bøger	16
Kommunister og kampen mod krig og oprustning	20

DKP øger sin tilslutning

DKP har i året 2021 (1/1-31/12-21) med 32 nyindmeldelser næsten seksdobbelte antallet af nyindmeldelser i forhold til årene før (2018-2020), hvor gns. 6-7 indmeldte sig i DKP pr. år. Af de 32 nye medlemmer er 10 kvinder og 22 mænd, og 13 er unge kommunister, fordelt på følgende måde i distrikterne: Hovedstaden 13, Midt/Sydjysk 12, Sjælland/Fyn 6 og Nordjysk 1.

Udviklingen er fortsat i 2022, hvor 9 nye medlemmer er indtrådt i perioden 1/1-30/6. Af disse 9 er 5 mænd, 3 kvinder og 3 unge, fordelt på 8 i Hovedstaden og 1 i Midt-/Syddanmark.

De skal alle 41 være hjerteligt velkomne i Partiet!

Luis Monteiro
sekretariatet

Skub nr. 3 august 2022

Udgivet af Danmarks Kommunistiske Parti
Frederikssundsvej 64, 2400 København NV
Tlf.: 33 91 66 44
www.dkp.dk
E-post dkp@dkp.dk
Giro/bank (1551) 5 00 27 53

LaserTryk, Århus

Ansvarshavende redaktør:
Henrik Stamer Hedin

Synspunkter fremsat i signerede artikler dækker ikke nødvendigvis redaktionens eller partiledelsens holdning.

Skub udkommer 4 gange om året. Årsabonnement: Kr. 200

Deadline næste gang den 27. oktober 2022

Dødsfald

Vi har mistet kammerat

Agnes Ruben

Født 18. maj 1931

Indmeldt 19. maj 1951

Død 30. juli 2022

Læs nekrologen andetsteds i bladet!

Æret være hendes minde

Manuskripter til SKUB

modtages gerne på papir, men helst i digital form – tekster i et tekstbehandlingsformat (Word eller WordPerfect, *ikke* pdf eller billedfil), billeder i gængse billedformater og i en passende høj opløsning (filstørrelse mindst 100 KB). Tekst og billeder fremsendes som selvstændige filer, *ikke* integrerede i samme dokument. Begge dele kan mailes til redaktørens e-adresse hedin@c.dk.

På forhånd tak.

Red.

Annoncepriser i Skub

1 side	kr. 1.000
½ side	kr. 500
¼ side	kr. 250

og så videre dernedad.

Skub

Kontingentsatser i DKP

Medlemmer med årsindtægt
under kr. 150.000: Kr. 200 pr. kvartal
over kr. 150.000: Kr. 450 pr. kvartal

Bank 1551 0009889744
Giro 9889744 (+01<+9889744)

Forsidebilledet: Røg og flammer slog højt mod sommerhimlen, da DKP og KPId holdt fælles Sankt Hans, som det de senere år har været tradition. Læs side 6!

Den opgave tiden kræver løst

Der går en lind strøm af våben og penge fra næsten samtlige NATO- og EU-lande til det fascistoide voldsregime i Kiev. Formålet er ifølge flere politikere og eksperter at sætte Ukraine i stand til at vinde krigen mod Rusland. Det synes at have lange udsigter.

I denne sommer er det meddelt – og man fornemmer en tone af stolthed – at danske militærfolk nu skal deltage i den træning af ukrainske soldater, som foregår i England. Man skulle tro, at det ikke var træning, ukrainske soldater efter otte års krig havde mest brug for. Ikke desto mindre hører og læser vi, at det, der er tale om, er elementær rekruttræning – sådan noget som at holde på et gevær og vende det den rigtige vej. Det fremgår da også, at de »soldater«, der skal trænes, indtil nu har levet som landmænd, håndværkere og kontorfolk. Nu skal de altså i krig.

Lige siden Rusland den 24. februar greb ind i den ukrainske regerings krig mod løsrivelsesrepublikkerne i Donbass, har der været totalmobilisering i Ukraine. Ikke at alle våbenføre mænd har været sendt til fronten, men de har haft forbud mod at forlade landet. Nu skal de altså af sted. Det falder sammen med en optrapning af de kendte Zelenskij-brovtier om at »befri de besatte områder«, dvs. Donbass, Kherson-regionen og Krim, og det har fået en af de mest benyttede danske militæksperter til at konstatere, at det vil kræve rigtig mange soldater, og at det er grunden til det aktuelle træningsprogram for mennesker, der aldrig før har holdt på et gevær.

Forklaringen turde være en anden og for Kiev (og NATO) mindre flatterende: Siden de første dage efter den russiske intervention har det ukrainske militær ikke offentliggjort konkrete tabstal, kun nogle summariske pralerier om, hvor mange russere de ukrainske helte har dræbt, og hvordan deres egne tabstal godtnok var betydelige, men dog langt lavere. Sandheden er selvfølgelig, at de ukrainske tab er meget, meget store.

Det er ikke noget, man skal glæde sig over. At mennesker dør, er aldrig godt. Og det skal man så alligevel. For det viser, at Kiev – og NATO – er ved at tabe sin krig. Som man også måtte forvente det.

Parallelt med den stadige strøm af våben og penge (flere milliarder for Danmarks vedkommende, selv om vi hører til dem, der giver mindst målt i procent, eller rettere promise, af nationalproduktet) er vi blevet bombarderet med en propagandastrøm om, at Rusland stod totalt isoleret i verden og snart ville bukke under som følge af sanktioner og modstand fra alle verdens lande. Det har lige så lidt med virkeligheden at gøre som de ukrainske sejrsmedlinger.

En stadig bredere kreds af lande og en mangfoldighed af politiske kræfter indgår tværtimod i stadig tættere samarbejde med Rusland (og med Kina) om en mere retfærdig og ligeberettiget global verdensorden. Det gælder ikke mindst en lang række af de lande, som tidligere har været kolonier under europæiske magter eller som har været ramt af US-nykolonialisme. De kan udmærket se, hvad det er for kræfter, der nu forsøger at bekæmpe Rusland »til sidste ukrainer«. De kan også se, hvem de skal holde med. Og det gør de så.

I stedet for at isolere Rusland er imperialismen godt i gang med at isolere sig selv. Det viste sig, da den amerikanske præsident her i sommer måtte gå tiggergang til den saudiarabiske kronprins for at bede om energileverancer til erstatning for den naturgas, der ikke længere kommer fra Rusland på grund af de »vestlige« sanktioner. Sandheden er, at ikke engang sine NATO-vasaller kan USA holde sammen på. Tyrkiet holder topmøder med det »isolerede« Rusland, og også Ungarn slår sig i tøjret.

Danmark har ligesom i starten af 2. Verdenskrig med bred opbakning fra Folketinget placeret sig solidt på det globale taberhold: USA, EU, Japan og nogle få andre lande mod resten af verden. I starten af 2. verdenskrig var det Tyskland, Japan, Italien og nogle få andre lande mod resten af verden.

Det er en vigtig patriotisk opgave for danske kommunister at vinde brede politiske kræfter i vores land for et kursskifte væk fra taberholdets nuværende kurs. Det lykkedes 29. august 1943. Den kampopgave er en af de mange opgaver, DKP skal have på bordet i genforeningsdrøftelserne med KPiD, i vores arbejde i Enhedslisten og i mange andre sammenhænge.

Det kræver meget af vores lille parti i form af ny viden og inspiration fra andre gode kræfter at skabe forudsætningerne for at løse en sådan opgave. Men det er den opgave, tiden kræver løst, og der er ingen andre til at gøre det.

At genforene den splittede bevægelse

I pinsen den 4.-5. juni holdt Kommunistisk Parti i Danmark sin 13. kongres. På dagsordenen var bl.a. spørgsmålet om en mulig genforening af KPId og DKP. DKP's formand deltog som gæst og holdt denne hilsningstale

Af Henrik Stamer Hedin

Wahrlich, ich lebe in finsternen Zeiten.

Det skrev Bertolt Brecht for snart hundrede år siden.

Også vi lever sandelig i mørke tider – nu igen. Verdensreaktionen – den amerikanske imperialismen – NATO – EU driver os mod randen af endnu en katastrofe. Man skulle ellers tro, de havde lært lektien. Men næppe har imperialismen genvundet pusten efter den paniske flugt fra Kabul, så begynder den igen at opruste og puste til en ny krigs gløder, nu i Europa. Det fascistoide voldsregime i Ukraine udnævnes til »fredeligt« og »demokratisk«. Det har vores egen statsminister selv sagt. Og da vi for en måned siden fejrede Danmarks befrielse, blev dagen misbrugt til at lade gøgleren i Kiev fra sin storskærm spytte på mindet om de danske kvinder og mænd, der gav deres liv i kampen mod fascismen.

Vi ser vores eget land bevæge sig mod en fremtid, der tegner mørkere og mørkere. I opregner det selv i jeres oplæg til kongresdebat: Nedskæringer, udhuling, overvågning. Nu skal der være amerikanske baser på dansk jord, og for nogle dage

siden lykkedes det at skræmme – ja, ikke et flertal, men 44 procent af danskerne til at stemme for et nyt skridt ind i EU's morads. Men det er værre endnu: Man vil føre retssager på hemmelige anklager. Du er anklaget, men vi vil ikke sige for hvad. Franz Kafka har ikke levet forgæves – eller det har han måske netop.

Der er kun kommunisterne til at gå imod denne udvikling. Alle andre politiske kræfter er i større eller mindre grad med på oprustningens og reaktionens vogn og accepterer den tilgrundliggende præmis, den tilgrundliggende løgn: At »vi«, »Vesten« er dem, der skal fortælle resten af verden, hvordan den bør leve.

Men vi véd også: Selv om imperialismen fører sig frem med en aggressivitet som ikke set i årtier, ja i op mod et århundrede, er den på retræte. USA's præsident Biden sagde det kort efter at være kommet til magten sidste år: »Demokratiet er truet.«

»Demokratiet« – det er den amerikanske unipolære verdensorden, det amerikanske verdensherredømme. Og det er truet. Det har vi Bidens egne ord for. Det er derfor, rovdyret nu viser tænder.

Så nok lever vi i mørke tider, men vi går mod lyset. USA's verdensherredømme smuldrer. Folkene vil ikke længere finde sig i det. Selv de arabiske oljesheiker er begyndt at vende Washington ryggen.

At vise vejen i denne situation er kommunisternes opgave –

ikke oljesheikernes. Det er kun os, der kender vejen. Det er kun os, der har viljen og modet til at kæmpe. Og vi kæmper: Over hele verden, i skyttegrave og i parlamenter, på arbejdspladserne og i ghettoerne – overalt, hvor historiens tilskikkelser anbringer os, om det er på et hospital i Habana eller i en fængselscelle i Kiev.

Derfor er det nødvendigt her i denne mørke tid at styrke den kommunistiske bevægelse. At genoplive den. At genforene den

splittede bevægelse.

Kammerater!

Netop det har I på jeres dagsorden her på jeres 13. kongres. Hvad I vil, er *jeres* beslutning, som jeg ikke skal blande mig i. I skal bare vide, at i Danmarks Kommunistiske Parti ser vi frem til den beslutning. Og hvis I vælger at vende tilbage til dér, hvor I kom fra, så siger vi: Kom! I er ventede.

Genforening med DKP

Resolution vedtaget af KPID's 13. kongres

KPID's 13. Kongres bekræfter ønsket om at styrke den kommunistiske bevægelse.

Vi ser ikke, at der mellem Danmarks Kommunistiske Parti og Kommunistisk Parti i Danmark er sådanne politiske og ideologiske modsætninger, at det skulle stille sig i vejen for en »genforening«.

Vi er også bevidste om, at DKP's nuværende anerkendelse af dobbeltmedlemskab, som det former sig mellem DKP og Enhedslisten, frembyder et problem i forbindelse med en sådan »genforening«.

Vi deler ikke det synspunkt, at dobbeltmedlemskab og dobbeltloyalitet er foreneligt med en kommunistisk organisation, som forfølger leninistiske organisationsprincipper.

Vi forstår den historiske baggrund for DKP's beslutning om dobbeltmedlemskab, men mener også, at den stiller sig i vejen for de skridt, som kan styrke den kommunistiske bevægelse i Danmark.

Vi opfordrer DKP til at åbne døren for en forhandling og medvirke til at bane vejen for en »genforening«.

Vi ser gerne, at disse forhandlinger kan indledes inden alt for længe.

Fra KPID's blad Kommunist

At vandre sol i møde

Båltale ved DKP's og KPID's fælles Sankt Hans-arrangement

Af Cornelius Gry-Liljensøe, medlem af DKP's landsledelse og formand for DKU

I dag er det Sankt Hans aften.

I morgen er det Johannes Døberens fødselsdag. Praktisk ligger den, ligesom Jesu fødselsdag, nogle dage efter solhverv. Praktisk på den måde, at så kunne man jo både deltage i den hedenske solhvervsfest og i den kristne fest. Så kunne folk jo gå og vænne sig til tanken om at være kristen, inden de hedenske ritualer blev forbudt.

På samme måde kan vi stille og roligt gå og vænne os til, at nætterne bliver længere, indtil vi en dag stopper op og endnu engang lidt forbløffet siger til en ven: »Gud hvor bliver det tidligt mørkt!«

Når vi kigger ud på vores samfund, er det lidt som om, at det er den samme udvikling, vi har set.

Et lille skridt ad gangen er fattigdommen i Danmark steget og steget.

Hvis man spørger den liberale tænketank CEPOS, så er den relative fattigdom steget med 160% fra 2000 til 2019.

Hvis man skulle være i tvivl, om CEPOS nu skulle have regnet rigtigt, så bakker Arbejderbevægelsens Erhvervsråd dem op. Deres seneste opgørelse er fra perioden 2015 til 2019, baseret på data fra Danmarks Statistik. Her konkluderer man, at der har været en stigning på 24% i perioden, hvilket betød, at vi kom op på 248.000 fattige mennesker her i landet.

I 2020 levede ca. 56.500 børn i fattige familier – det er ca. en stigning på 30% over 5 år. Halvdelen af de fattige børnefamilier siger, at de ikke har råd til at købe ting såsom vintertøj til deres børn. Samtidig har vi ellers kunnet høre fra nogle af vores kære politikere, at der faktisk slet ikke findes fattigdom i Danmark eller da i hvert fald ikke sådan rigtig fattigdom.

Men man kan godt få en følelse af, at de har brug for nye briller, for vi kan da godt se absolut fattigdom rundt omkring i byen – eller måske er det bare en millionær-trend at sove på gaden. Ja, hjemløshed er også steget, endda med 28,7% fra 2009 til 2019 ifølge VIVE – Det Nationale Forsknings- og Analysecenter for Velfærd.

Men der sker vel noget for at vende udviklingen ik'?

Tjo,

I København er antallet af lejemøbler steget fra 130.000 til 146.000 boliger siden 2010. Men det er ikke de boliger, vi har brug for. Almindelige mennesker har ikke råd til at lægge mellem 14.000 og 22.000 kroner om måneden for en lejemøbel

i storbyen.

Sidste år fik man så lavet en aftale om at bruge 1 mia. kr. til at øge antallet af billige boliger med 4.000 engang i 2027; så er det bare ærgerligt, at Kraka vurderer, at vi har brug for 10.000 flere billige boliger i 2030.

Men mon ikke Christiansborg-politikerne har forsøgt at gøre noget for at stoppe den stigende ulighed i vores samfund? Jo, vi investerer 3 mia. mindre i folkeskolen, hvor investeringerne pr. barn ikke er steget i takt med velstanden i samfundet. Universiteterne fik 24% færre penge pr. studerende i 2020 i forhold til 2009 (Danske Studerendes Fællesråd). Vi skar næsten 7 mia. på

uddannelse fra 2015 til 2019, og det offentlige forbrug ift. BNP er faldet de sidste 10 år.

Det må vel have givet plads til nogle gode initiativer.

Vi har fået skattelettelser. Fra 2002 til 2017 blev der givet indkomstskattelettelser for 52 mia. kr., det er ca. 3,5 mia. kr. om året. Den rigeste 1% har fået 81.000 kr. mere om året, mens de fattigste 10% har fået 1.000 kr. mere om året.

Så kunne man måske tænke, at det nok hænger sammen med, at de rige har en højere indkomst end de fattigste, men

sådan er det ikke helt. De rigeste 10% betaler 9,4% mindre af deres disponible indkomst (indkomst efter skat og renter). De fattigste 10% betaler 0,9% mindre af deres disponible indkomst.

Nu skal vi så også bruge 18 mia. mere om året på militær. Hvor var de penge, da der skulle forhandles velfærd?

Nå, undskyld det blev sådan lidt mørkt og dystert.

Måske, vi ikke behøver at gå de mørke tider i møde. Måske, vi kan vende os mod lyset og finde en bedre løsning. Men vi kan ikke forvente, at det er noget, der kommer til os forærende.

Det her land – ofte hører jeg, at det nok er det bedste land i verden – blev bygget op af folk, der stod sammen og krævede deres ret til at leve et anstændigt liv. De byggede det ikke blot med øje for egen vinding. De byggede det med tanke på deres forældre, på deres børn og deres kammerater. – Det hedder solidaritet. De turde byde magthaverne trods.

Hvis vi vil vende mørket ryggen og vandre sol i møde, må vi spørge os selv: Vil vi have skattelettelser eller sammenhold? Vil vi have krig eller solidaritet? Vil vi have militær eller velfærd?

Vi har set fremgang før og vi kan gøre det igen. Det kræver blot, at vi tager hinanden i hænderne, sætter hælene i og siger: Nok er nok.

Tak for ordet og god Sankt Hans!

Den Demokratiske Folkerepublik Koreas socialistiske kultur i arbejderklassens hverdag

Af Nikolaj Aamand, formand for Venskabsforeningen Danmark-DDF Korea

I Danmark hører vi meget negativt om samfundet i det nordlige Korea – Den Demokratiske Folkerepublik Korea. De vestlige medier siger, at den koreanske befolkning nord for grænsen er hjernevaskede, og at hele kulturen er blevet til én stor person-kult for lederen Kim Jong Un. Virkeligheden er dog langt fra disse orientalistiske påstande. For kigger man på kulturen som folket i det nordlige Korea har skabt under socialismen, finder man et rigt udvalg af sand arbejderklasse-kunst og kultur.

Et lokalt kulturcenter (» 문화회관« eller "munhwa hoegwan") hvor landbefolkningen underholdes af lokale og udefrakommende kunsttrupper.

I DDF Korea er kulturen meget nær det arbejdende folk, da det er almindeligt at alle byer, store som små, har kulturelle tilbud som musik, dans, performance, filmvisning m.m. Ikke alene har koreanerne altid mulighed for at opleve kulturen, de bliver også givet mulighederne for at skabe den selv, gennem en lang række kulturtilbud som gratis adgang til musikinstrumenter og undervisning i kunstformer. Disse kulturtilbud anser arbejder-staten i DDF Korea som dybt nødvendige for opretholdelsen af socialismen, da det handler om arbejderklassens velfærd og velvære.

Kunst på arbejdspladsen

Uanset hvor du befinder dig i verden, tilbringer mennesket en stor del af sit liv på at arbejde og ved at skabe. I DDF Korea, hvor arbejderklassen som regel tilbringer 8 timer om dagen på arbejdspladsen, er der også rigeligt med kultur at finde. Det er helt normalt at lokale musik-trupper, bestående af arbejderne selv, er med til at skabe arbejdsglæde og kampgejst på de lokale arbejdspladser. Disse trupper spiller ofte på traditionelle koreanske musikinstrumenter fremstillet i DDF Korea.

Derudover er den socialistiske realisme med sin glorificering af arbejderklassen til stede på alle arbejdspladser og i gadebille-

Et eksempel på en musikalsk brigade der spiller for bygge- og anlægsarbejdere i DDF Korea.

det i form af plakater, slogans m.m. Dette er hverdagen for en arbejder i det nordlige Korea, hvor den kollektivistiske idé om sammenhold spiller en stor rolle.

Modsat den vestlige propaganda, som vi fodres med i Danmark, er lederskabet i DDF Korea også fortalere for en sand arbejderklassekultur, fx. skrev den revolutionære leder Kim Jong Il: »Arbejderklassen har et revolutionært syn på kunst og litteratur, der tjener dens historiske mission. Arbejderklassen mener, at kunst og litteratur bør bidrage til de arbejdende massers kamp for selvstændighed, mens borgerskabets syn på kunst og litteratur reflekterer dets interesser som udbytende klasse.«

Vestlige toner er også at finde

På trods af denne mangfoldige udfoldelse af kunst og kultur i DDF Korea vil man stadig finde fortalere for kapitalismen, der kritiserer landet for ikke at have adgang til vestens popkultur. I DDF Korea lægger man vægt på egen koreansk socialistisk kunst og kultur. Det er dog ikke sandt at det socialistiske folkestyre i det nordlige Korea har et fjendtligt forhold til

Den japanske rockmusiker Funky Sueyoshi har besøgt DDF Korea adskillige gange for at undervise børn og unge i rock-sikkens kunstform.

vestlige kunstformer.

På centralbiblioteket i Pyongyang kan man som almen borger besøge musikrummet og lytte til bl.a. »the Beatles«, eller skulle man lyste at høre til det kendte amerikanske rock-nummer »Smells like Teen Spirit« kan man passende tage ud og synge karaoke med sine kolleger, hvor en del vestlig musik er at finde. Takket være succesfuld kulturudveksling kunne det slovenske metalband »Laibach« spille en koncert i det nordlige Korea i 2015, og året før havde en nordkoreansk kunsttrup også besøgt Danmark, hvor der blev spillet »Dansevisen«. I 2018, grundet en lovende diplomatisk situation, kunne det sydkoreanske pop-band »Red Velvet« også spille koncert i Pyongyang, som selvste Kim Jong Un, generalsekretæren for Koreas Arbejderparti, overværede.

Det er altså ikke et had til vestlige kunstformer der danner grundlaget for den manglede popularitet af vestlig popkultur i det nordlige Korea, men nærmere en frygt for skadelige kapitalistiske budskaber, der gemmer sig bag kunsten.

De sidste to år har omfattende Covid-19 restriktioner dog været en stor udfordring for kunst og kultur i DDF Korea. Men

resultatet af de strenge restriktioner har været et land uden Corona-smittede og dødsfald som følge deraf. I dag er udfoldelse af kunst og kultur som beskrevet i denne artikel langsomt ved at vende tilbage til normalen, som det arbejdende folk kender det.

Kulturudveksling er vejen frem

Venskabsforeningen Danmark-DDF Korea har bl.a. som mål at styrke den kulturelle udveksling med folket i det nordlige Korea. Kun sådan kan vi lære at forstå hinanden og ikke bide på den kapitalistiske propaganda, der dehumaniserer et helt folk til at være hjernevaskede og kulturløse.

Derfor må vi kæmpe for, at de kommende år vil byde på bilateral nedrustning, fredelig sameksistens og store skridt mod en uafhængig genforening af Koreahalvøen. Desværre ser situationen ikke særligt positiv ud for tiden, men som altid holder folket og det socialistiske system i DDF Korea stand.

Traditionelle koreanske musikinstrumenter t.v. Jonggu-trommer og t.h. Kayagum-strenginstrument.

Fra Ukraines Komsomol

Ukraines Kommunistiske Parti var et af de centrale mål for Maidan-urolighederne, selv om partiet intet ansvar havde for den regering, protesterne officielt var rettet imod. Siden 2015 har partiet været »suspendedet«, dvs. forhindret i at virke legalt, og for nylig er det regulært blevet forbudt. I den periode er det meget lidt, man har hørt fra partiet. Men i denne sommer er der kommet et budskab fra Ukraines Komsomol, det ligeledes illegale kommunistiske ungdomsforbund, som vi bringer her.

Kære kammerater, medborgere, søstre og brødre.

Vort land står i en vanskelig politisk, økonomisk og humanitær situation. USA's globale imperialism har bemægtiget sig informationsherredømmet og gennemførte i 1991 en regimeforandring ved at tage kontrol med den uafhængige ukrainske stat. Under dække af forskellige fonde, der bl.a. arrangerede uddannelse og kurser i udlandet, blev specialuddannede mennesker sat ind på regeringsposter, og de har i 30 år bedrevet folkemord på det ukrainske folk. Gennem disse fonde akkumuleres og fordeles store pengebeløb til højreradikale nationalistiske organisationer som Plast, Højresektoren, Azov, Nationalkorpset, Sitj-14 m.fl. Skatteydere i Europa, Nordamerika og mange andre lande er uvidende om, at de arbejder for at finansiere nazisterne. I 1990 viste en folketælling, at der boede 52,2 millioner mennesker i Ukraine. Ifølge data fra Ukraines Centrale Valgkommission var der i 2019 kun 27 millioner vælgere tilbage. Mellem 1990 og 2019 har imperialismens løgnagtige demokratiske politik, hvis rette navn er folkemord, ført til udslættelse af 20 millioner mennesker, der tidligere levede på Ukraines territorium. Ukraines regering skjuler disse forfærdende tal og afviser bevidst at holde folketælling.

Ved præsidentvalget i 2019 blev der begået en forbrydelse. Ikke ad demokratisk vej, men ved manipulation af valgtallene fra første afstemningsrunde, blev komikeren og skuespilleren V. Zelenskij valgt på sit »smukke, ungdommelige ydre«. Som det senere viste sig, er han hyret til jobbet, en imperialistisk marionet, der er ude af stand til at træffe selvstændige beslutninger og kun arbejder på instruks af sine udenlandske herrer – oligarker. Intet normalt menneske vil bruge sin præsidenttid på en politik, der betyder udslættelse af befolkningen. Denne hyrede skuespiller spiller sin rolle som præsident og ejer hverken magt eller evne til at beslutte noget som helst. De fleste medarbejdere i Ukraines statsorganer står under ledelse af mennesker, der er anbefalet af USA's udenrigsministerium (via ambassaden); disse mennesker retter sig ikke efter nogen, heller ikke præsidenten, men adlyder instrukser fra de herrer, der har givet dem arbejde.

På foranledning af USAID er den virkelige magt i Ukraine overgået til Ukraines Sikkerhedstjeneste, omdannet efter mønster fra det tyske Gestapo (*Geheime Staatspolizei*). I dag retter Sikkerhedstjenesten sig kun efter NATO's militære og politiske efterretningsvæsener, CIA og MI6. Sikkerhedstjenesten begår ustraffet terror i landet, uden rettergang og efterforskning, torturerer og myrder mennesker, foretager terroristiske skræmmeaktioner, udbreder masseløgne og holder Ukraines hær, politi,

embedsstand og befolkning hen i frygt. Lukker den frie presse, fjernsynet og de sociale medier.

Sikkerhedstjenesten og Ukraines præsident begyndte på imperialismens ordre med at gøre Ukraine til NATO-kollaboratør. Derefter opstillede de i hemmelighed biologiske og atomare NATO-våben i Ukraine, hvorved de bragte mennesker i hele verden i fare for, at de skulle blive brugt som i Hiroshima og Nagasaki. Gennem de medier, de har overtaget, overbeviser de landets indbyggere om, at det er nødvendigt at dræbe russere efter sproglige, nationale og religiøse kriterier. Folkemordspolitikken over for det ukrainske folk følges op med folkemords- og segregationspolitik over for det russiske folk.

Præsident V. Zelenskij's løgnagtige valgløfter om at afslutte krigen i Donbass viste sig at dække over videreførelse af folkedrab, masseudryddelser af mennesker og storstilede militæroperationer med bombninger og nedskydninger uden lov og dom.

Til denne dag paraderer Ukraines regering åbenlyst nazistiske symboler og propaganderer for fascistisk ideologi som hovedredskab til kontrol med samfundet ved brud på den ukrainske forfatning og menneskerettighederne.

Forholdene er vanskelige for mange venstreorienterede ungdomsorganisationer, også for Ukraines Leninske Kommunistiske Ungdomsforbund. Alle, der ikke godtager folkedrab, segregation og nazisme, trues med fysisk udslættelse.

Komsomol-lederne Mikhail Kononovitj og Aleksandr Kononovitj er smidt i fængsel, hvor de underkastes tortur og pinsler uden adgang til advokat eller rettergang. Mange andre medlemmer af organisationen har været nødt til at forlade landet og skjuler sig for forfølgelser på grund af deres politiske synspunkter.

For en solidarisk kamp mod den ukrainske nazisme vender vi os til jer med bøn om hjælp og støtte

- til en henvendelse til FN om »Stop folkedrab og segregation i Ukraine«;
- til at efterforske masseforbrydelser begået af Ukraines regering;
- til at kræve af den ukrainske regering, at den overholder Genève-konventionen om krigsfangers behandling;
- til at kræve af den ukrainske regering, at den ufortøvet og uden forbehold ophører med at holde civilbefolkningen som gidsler, og at den åbner sikre humanitære korridorer til nabostaterne for alle, også mænd i enhver alder, der ønsker at forlade det territorium, de ukrainske NATO-nazister kontrollerer;
- til at insistere på at kræve ufortøvet offentliggørelse af antallet på og befrielse af alle politiske fanger i Ukraine samt at advokater og journalister får adgang til dem.

Stop for folkemord og segregation i Ukraine!

Frihed for presse og sociale netværk i Ukraine!

Nej til nazister i Ukraines regering!

Frihed for ukrainske politiske fanger!

Ruslands kommunister og krigen

Nedenstående indlæg fra Den Russiske Føderations Kommunistiske Parti (KPRF) er et svar på en artikel i de græske kommunisters avis *Risospastis*, som kritiserer KPRF og (men ikke kun) dets holdning til krigen i Ukraine. Selv om det kunne være interessant også at bringe de græske kammeraters kritik, ville det overstige de ressourcer, *Skub* råder over, da kritikken bygger på flere russiske partidokumenter, som så også burde bringes. Vi nøjes derfor med at bringe russernes svar på den græske kritik af KPRF's holdning til krigen. Denne kritik er indeholdt i den tale, som KKE's generalsekretær Dimitris Koutsoumpas holdt i København i foråret, og som er bragt i sin helhed i dansk oversættelse i *Skub* april, hvortil henvises. KPRF's indlæg er forkortet, idet et længere afsnit om baggrunden for krigen stort set er identisk med en redegørelse, som vi har bragt, ligeledes i aprilnummeret (side 7-9).

Den 23. april 2022 bragte Grækenlands Kommunistiske Partis (KKE) presseorgan *Risospastis* en artikel af den internationale afdeling ved KKE's CK, »Om den imperialistiske krig i Ukraine og KPRF's holdning«.

Artiklen giver en vurdering af KPRF's optræden i forbindelse med den specialoperation, som Rusland har gennemført i Ukraine, og beskylder direkte partiet for regeringsvenlige, dvs. proimperialistiske holdninger. En sådan utilitaristisk vurdering er vi lodret uenige i.

Artiklens centrale påstand er, at der efter de græske kammeraters mening i Ukraine udkæmpes en imperialistisk krig i det russiske borgerskabs interesse, og at KPRF ved at støtte specialoperationen politisk lægger sig på linje med det regerende parti Forenet Rusland og præsident Putin.

I deres insisteren på denne krigs »imperialistiske« karakter bygger de græske kammerater på Lenins kendte udtalelse, at »kampen for markeder og udplyndring af fremmede lande, ønsket om at undertrykke proletarietets revolutionære bevægelser og demokratiet i landene selv, bestræbelsen på at narre, splitte og knuse alle landes proletarer ved at sætte de forskellige nationers lønarbejdere op mod hinanden til gavn for borgerskabet – det er krigens eneste reelle indhold og betydning«. Men kammeraterne glemmer at sige, at udtalelsen stammer fra *Det revolutionære socialdemokratis opgaver i den imperialistiske krig*, som Lenin skrev i 1914. I dette skrift drejer det sig helt konkret om Første Verdenskrig, som ganske rigtigt var en imperialistisk erobningskrig. Men for ikke at være dogmatiker må man erkende, at enhver krig har sin egen specifikke karakter.

For en marxist, der vil tage stilling til en krig, består opgaven først og fremmest i at bestemme netop dens specifikke karakter. Udover imperialistiske krige er der også nationale befrielseskrig og antifascistiske krige, der fik vid udbredelse i midten af det

20. århundrede, da politiske fænomener som fascisme og nazisme så dagens lys og den nationale befrielseskamp forstærkedes under indflydelse af Oktoberrevolutionen.

Den militære specialoperations årsager og karakter

Ud fra marxistisk teori kan den militære konflikt i Ukraine ikke ses som en imperialistisk krig, som vore kammerater argumenterer for det. Efter sin natur er det en national befrielseskrig ført af Donbass' folk. Og set fra russisk side er det en kamp mod en national sikkerhedstrussel udefra og mod fascismen.

Det er ingen hemmelighed, at Donbass' egne folkemilitser ikke kunne stå sig mod den ukrainske hær mange tusinde udenlandsk bevæbnede soldater. Et nederlag for militserne ville uundgåeligt have betydet tilintetgørelse af den russisksprogede befolkning, hvoraf mange er russiske statsborgere. I medfør af den Russiske Føderations forfatning og for at forsvare sine borgere og nationens sikkerhed tog Rusland de skridt, som var berettigede og nødvendige, fordi det ikke kunne gøres på andre måder.

Forhandlingsprocessen inden for rammerne af Minsk-aftalerne saboteres bevidst af Kiev med støtte fra USA og EU.

På det tidspunkt havde Ukraine koncentreret 150.000 soldater og nazistiske bataljoner i Donbass. Kiev forberedte sig med amerikansk hjælp på at genvinde kontrollen med Donbass ad militær vej.

Med sine amerikanske overherrerers velsignelse forberedte Ukraine sig på i de første uger af marts at indlede en militær operation for generobring af Donbass, senere også af Krim. Der er beviser nok for disse planer.

Det banderistiske regime har forberedt sig på krig i otte år. Soldaterne har været udsat for et stadigt bombardement af åbenlys russofobi, der blev opbygget støttepunkter, og hæren blev udrustet med de nyeste våben.

I medfør af sine imperialistiske geopolitiske mål har USA planmæssigt inddraget Ukraine i sin militære interessesfære og gjort landet til en NATO-spydspids med henblik på at kæmpe i Ukraine »til sidste ukrainer«.

Allerede i december 2021 henvendte Rusland sig til USA og foreslog forhandlinger om ikke-udvidelse af NATO i østlig retning. Amerikanerne veg tilbage for et direkte svar. I januar 2022 advarede Rusland om, at det under de omstændigheder ville blive nødt til at tage yderligere skridt til at forsvare sin nationale sikkerhed.

Samtidig blev der talt om at opstille amerikanske taktiske atomvåben i Ukraine. Ukraine, som råder over fire atomkraftværker og et stort teknisk-videnskabeligt potentiale, begyndte

at træffe forberedelser til selv at skaffe sig atomvåben.

Der blev anlagt mere end 30 Pentagon-laboratorier til fremstilling af bakteriologiske våben. Det er dokumenteret, at der her blev arbejdet med forskellige dødelige sygdomme og forsket i metoder til at sprede dem til mennesker af forskellige racer.

Alt dette er en trussel ikke blot mod Rusland, men mod hele menneskeheden.

Det påstås, at dette kun skulle være et spørgsmål om interne imperialistiske modsigelser eller kamp om markeder og naturrigdomme. At lukke øjnene for klassekampens nationale indhold og den nationale kamps klasseindhold fører til dogmatisme.

Det russisk oligarkis interesse i Ukraine eller mangel på samme?

I deres forsøg på at vise, at krigen føres i det russiske borgerskabs interesse og for erobring af Ukraines naturressourcer og industripotentiale, tager vore kammerater Lenins ord om kriges natur ud af deres historiske kontekst.

Men at den russiske ledelse på forhånd skulle have planlagt en militær erobring af Ukraine, strider mod kendsgerningerne.

Fra første færd var den Russiske Føderations ledelse modstander af en folkeafstemning om Donbass-folkerepublikkenes oprettelse. I medfør af Minsk2-aftalen forudsatte Rusland a priori, at Donbass ville forblive en del af Ukraine, omend med et vist selvstyre. Og den russiske ledelse insisterede lige indtil militæroperationens start på overholdelse af Minsk2, altså at Donbass skulle høre til Ukraine.

Så hvor er forberedelserne til en imperialistisk erobring?

Ukraine og dets industri og ressourcer har siden 1991 været genstand for overudbytning fra amerikanske og EU-ropæiske monopolders side. Det russiske oligarki har ikke haft del i »kagen«, som befandt sig i Vestens interessesfære. Dertil kommer, at det russiske oligarki var imod den militære operation i Ukraine. Det bestræbte sig med alle midler på at integrere sig i verdensoligarkiet og stod allerede under kraftig indflydelse fra Vesten, som forlangte, at det lagde større pres på regeringen for at fastholde Ruslands vestlige orientering.

Derudover har det russiske oligarki lidt betragteligt under Ruslands militære operation i Ukraine. De er blevet pålagt sanktioner og berøvet deres paladser og lystyachter, og deres bankkonti er blevet indefrosset.

Vi føler ikke ringeste medlidenhed med dem, som for tre årtier siden plyndrede Rusland og nu bliver frataget deres rov. Vi ønsker blot at understrege, at det russiske oligarki ikke blot ikke har haft interesse i den militære operation, men også har lidt under den. Ved at nægte at bakke operationen op har det store forretningsliv ikke blot mistet ejendom og penge, men også indflydelse på de russiske herskende kredse.

Læg mærke til, hvilke klassekræfter der i første række har vendt sig mod Ruslands militære operation i Ukraine. Det drejer sig først og fremmest om den monopolistiske storkapital, om dens politiske repræsentanter i det liberale miljø og om

deres intellektuelle lakajer i den såkaldt kreative klasse.

Det giver sig selv, at vi anerkender eksistensen af interne imperialistiske modsigelser og de imperialistiske rovdyns forsøg på at erobre natur- og energiresourcer fra andre lande. Rusland er et offer for Vestens planer om at gøre vort land til leverandør af billige råstoffer. Og vi har i årtier kæmpet mod disse planer. Men vi tror ikke en døjt på, at Rusland, så elendigt dets nuværende politiske system bygget på storkapitalens magt er, fra den ene dag til den anden har forvandlet sig til et af disse rovdyn. Krigen i Ukraine har en fundamentalt anden karakter, som ikke passer ind i dogmerne.

KPRF's holdning

Det var KPRF, der først satte navn på, hvad det var for et regime, der var kommet til magten i Ukraine under Maidan-uroighederne i 2014. På samme måde har partiet i hele sin virksomhed sidenhen baseret sig på den politiske udviklings klassenatur.

Vi har altid stillet os kritisk til den russiske ledelses nuværende politik og til stadighed fordømt den faktiske ignorering af de folkeslags interesser, som indtil for nylig var med i den fælles sovjetiske stat. Den, der følger med i vor virksomhed (og vi havde det indtryk, at de græske kammerater var fortrolige med vore dokumenter), vil se, at det er KPRF, der siden 2014 har stået fast på kravet om russisk anerkendelse af folkerepublikkerne Donetsk og Lugansk. Intet andet russisk parti har gjort så meget for at støtte Donbass. Vi har fra første færd støttet, at Donbass igen blev en del af Rusland. Det er ikke KPRF, der »lægger sig på linje med Forenet Rusland og præsident Putin«, men dem, der tvunget af den historiske nødvendighed har været nødt til at slå ind på den vej, som KPRF har stået fast på i tre årtier.

Er det i den situation berettiget at hævde, at vi blindt følger Putins politik i Ukraine?

Ruslands kommunister er i allerhøjeste grad aktive i forsvaret af LNR-DNR. Hundreder af kommunister kæmper mod nazisterne i folkerepublikkenes selvforsvarsstyrker. I snesevis af kommunister er faldet i denne kamp. KPRF har i de 8 år sendt 93 kolonner med humanitær nødhjælp på i alt 13.000 tons til de to republikker og har taget mod tusinder af børn til hvile og lægehjælp i Rusland.

KPRF har i alle disse år krævet af Ruslands ledelse, at den anerkendte Donbass' uafhængighed.

Det er ærligt talt ikke rart for os at høre, hvordan vore græske kammerater med slet skjult nedladdenhed taler om »de såkaldte folkerepublikker« i Donbass, fordi *det netop drejer sig om folkerepublikker*, der opstod som resultat af massernes udtalte vilje.

Borgerne i LNR-DNR har forsvaret folkerepublikkerne på bekostning af tusinder af liv, både civile og soldater, i løbet af de otte hårde års modstand mod banderist-nynazisternes aggression. Det er af principiel betydning, at det ikke kun er den russiske hær, der kæmper mod banderisterne, men også frivillige fra selve Donbass, herunder et meget stort antal kommunister og minearbejdere.

Skulle det være »forsvar for oligarkiets interesser«? Vore kammerater, der dagligt udsætter sig for livsfare, forsvarer de også det russiske oligarkis interesser? Eller forsvarer de almindelige mennesker, der er blevet ofre for de nynazister, som har taget magten i Ukraine?

Man må være meget uvillig til at se tingenes virkelige tilstand i øjnene for at påstå, at KPRF optræder på linje med de herskende.

Den politiske klassekamp i Rusland har på ingen måde tabt pusten. Forfølgelsen af kommunister og partitilhængere selv efter starten på militæroperationen i Ukraine viser, at der ikke er nogen klasseharmonie mellem KPRF og den nuværende herskende klike. Man kan opregne rigtig mange tilfælde af, at vore kammerater bliver udsat for undertrykkelse. Og vi svarer resolut igen på forfølgelsen af vore kammerater.

Samtidig er vi skarpe kritikere af de regerendes samfundsøkonomiske linje. Intet andet parti i Rusland kan påstå, at det har optrådt med en mere aktiv kritik af magthaverne.

De nogle og tredive år, der er gået siden det antikommunistiske kup i 1991, har budt på talrige beviser på vor beslutsomme kamp mod den herskende klike. Det er derfor, vort parti nyder bred støtte i folkemasserne.

Ved valget til Statsdumaen i september 2021 fik KPRF næsten 19% af stemmerne. Og det til trods for en valgsvindel, der længe har kørt som en velsmurt maskine. Vi tror fuldt og fast på, at vor støtte i folket ligger væsentligt højere. Og det beror på, at vi i marxismen-leninismens ånd lader os lede af en stræben efter at sætte os ind i folkets interesser og holdninger. Det er på sin plads at sige, at KPRF ved at støtte Ruslands specialoperation i Ukraine har lagt stemme til det, et overvældende flertal af Ruslands borgere ønsker.

Hvad angår påstandene om, at vi skulle »bejle til nationalistiske følelser og nationalistiske kræfter«, så erklærer vi med stolthed, at KPRF er Ruslands førende venstrepatriotiske kraft.

Vi anser det for vores internationale pligt at gå i brechen for det russiske folk og de andre folk, der i århundreder har levet sammen med russerne, i første række ukrainere og hviderusserne. Og at fornægte den historiske betydning af »den russiske verden« eller den russiske civilisation er i vore øjne lige så meningsløst som at fornægte den antikke græske civilisations betydning.

Da Manolis Glezos flåede den nazistiske fane ned fra toppen af Akropolis, var han jo ikke kun drevet af klasseinteresser, men også af den nationalstolthed, der fik grækerne til at rejse sig til kamp mod den tyske besættelse.

Verdenssamfundets holdning til det, der sker i Ukraine

Selv om vestlige politikere og massemedier, der arrogant hævder at repræsentere den offentlige mening på verdensplan, åbenlyst tager del i krigen på nynazisternes side, er der store lande i Asien, Afrika, Mellemøsten og Latinamerika, der af egen erfaring kender den europæiske og amerikanske nykolonialisme og med rette ser det, der foregår i Ukraine, som Ruslands kamp mod en unipolær verdensorden under USA's ledelse.

Lande, hvis indbyggere udgør 60% af klodens befolkning, enten støtter den russiske operation eller stiller sig neutralt.

Aggressivt stiller sig kun de, der i 1941 bragte krig til vort land som medlemmer af Hitler-koalitionen. Det drejer sig om de europæiske lande, men også om USA og Storbritannien, der har gjort ikke så lidt for at genoplive den nazistiske krigsmaskine efter dens nederlag i Anden Verdenskrig. I dag kæmper Rusland igen mod fascismen og mod dem, der støtter den i Europa og i USA.

Når vi tænker på Grækenlands Kommunistiske Partis heroiske fortjenester i kampen mod nazismen og mod militærdiktaturet, nægter vi at tro, at vore kammerater bevidst skulle have sluttet sig til dem, der nu med Ukraine som redskab forsøger at knuse Rusland. Vi understreger endnu en gang vor dybe respekt for KKE som et parti, der har gjort en enorm indsats for at genrejse den kommunistiske verdensbevægelse efter opløsningen af USSR i 1991. Men vore kammeraters ord lyder indimellem som den inappellable sandhed. Vi er for en kammeratlig dialog, som altid har hjulpet kommunister over hele verden til at forstå kernen i, hvad der sker, og bedømme det korrekt i en ægte marxistisk ånd.

Oversat fra russisk

Erobringskrig som imperialistisk krig

Danmarks Kommunistiske Ungdoms Landsarbejdsgruppe fremsætter følgende udtalelse og analyse af udviklingen i det krigsramte Ukraine, specifikt vedrørende folkeafstemningen i Kherson Oblast

Den 6 juni, ved et møde mellem russiske myndigheder og den besatte Kherson Oblasts prorussiske militæradministration, blev det besluttet, at militæradministrationen skal være ansvarlig for at afholde en folkeafstemning i Kherson Oblast i efterå-

ret. Folkeafstemningen vil omhandle Oblastens formelle indmeldelse i den russiske føderation.

Dette vil markere den første formelle ændring af Ukraines landegrænser, siden Krim Oblasten – på lignende måde – meldte sig ind i den russiske føderation i kølvandet på Euromaidan kuppet. Begivenhederne omkring Euromaidan resulterede ydermere i den 8 år lange borgerkrig i det østlige Ukraine, som den russiske stat formelt bruger som grundlaget for invasionen.

Men med sådan en erklæring om territorial ændring afsløres

krigen en gang for alle for at være en eroblingskrig, hvis mål er den fuldkomne eller delvise indlemmelse af ukrainsk territorium i den Russiske Føderation. Vi ser let at sådan en folkeafstemning eksisterer blot for legitimeringen af indlemmelsen og for at opretholde den oprindelige »casus belli«, der ellers kun forholdt sig til »demilitariseringen og denazificeringen« af Ukraine.

Krig er blot en fortsættelse af politik med andre midler, så meget ved vi er sandt, og den politik, der føres, er afhængig af den klasse der regerer. Så vi må spørge os selv: Hvad er politikken bag den nuværende krig i Ukraine?

Vi lever idag i imperialismens tidsalder – kapitalismens øverste og sidste stadie – og et af imperialismens særtegn er tilendebringelsen af opdelingen af verden i interessesfærer blandt de største kapitalistiske magter. Med hele verdensmarkedet besat af enten den ene eller den anden kapitalgruppe er imperialistisk krig udtrykket for genoptegningen af interessesfærenes grænser.

Imperialistisk krig kan tage forskellige størrelser og former, men oftest er det krig ved proxykræfter eller krig gennem begrænset indblanding, og størrelsen af krigen er som regel en indikation af størrelsen af ændringerne ønsket fra de krigsførende magter.

Erobringskrig er, så at sige, den største type af krig før totalkrig og demonstrerer den mest absolutte og synlige ændring i interessesfæren, nemlig ændringen i den legale og praktiske landegrænse for hvor et lands love gælder; intet siger mere, at et område nu er under et nyt herredømme, som dets annekssion.

Vi forstår den nuværende krig i Ukraine som en imperialistisk krig, altså en krig om hvilken imperialistisk sfære Ukraine skal tilhøre: Den »vestlige«; amerikanske, britiske, franske, tyske og danske (m.fl.) imperialistiske sfære eller den »østlige« – primært russiske – imperialistiske sfære. I den forstand er der ingen ændring i krigen, da der aldrig har været tvivl om at krigen var en inter-imperialistisk krig og at de russiske imperialister indledte denne krig med mål om at udvide deres interessesfære, men dette kunne have taget mange former en oplagt ville være tilbagevendelse til Minsk-aftalerne (en aftale der i praksis ville dele Ukraine mellem østlig og vestlig interessesfærer ved at devaluere ukrainsk statsmagt til Oblast niveauet), som relativt set ville være til den russiske imperialismes fordel.

Derfor er udviklingen fra en indblandingskrig til en eroblingskrig blot en eskalering i krigsambitionerne.

Så hvad er der at lære heraf? Og hvad skal vi gøre på denne baggrund?

Og det er også klart, at dansk indblanding tjener intet andet formål end at sikre de danske imperialisters interesser og at de står på god fod med de andre vestlige imperialistiske magter. Så der kan ikke være tale om at overlade svarene på disse spørgsmål for os. Imperialistisk krig er desværre ikke noget nyt; De sidste tyve år har dansk imperialism – i samarbejde med de resterende vestlige imperialistiske magter – haft ualmindeligt travlt med at angribe, blande sig og besætte diverse lande for at

sikre sin del af kagen i den nye verdensopdeling, der kom efter Sovjetunionens opløsning.

Hvad der dog er nyt, er det åbne og direkte annektsionsmål, som kun kan være tegn på tre ting. Enten er det fordi den vestlige imperialisme er så svag at russiske imperialister kan agere sådan uden frygt, eller også er det direkte modsat, altså at russisk imperialisme er så svag at den frygter tab af sfæren uden komplet kontrol over området. Og så er der selvfølgelig også muligheden for at de russiske imperialister helt har misregnet situationen og har ageret på rent overmod. Selv der vil vi lægge mest vægt på de første to muligheder, da det giver os noget virkeligt at arbejde med og gå ud fra, frem for magtforholdene blandt kendte og ukendte kapitalister i det russiske imperialistiske borgerskab. Det vil betyde, at øst-vest magtforholdets udvikling er et vi skal følge nøje hvis vi ønsker at kunne korrekt forudsige krigens udvikling og derfor hvilke handlinger vi bør tage.

Derudover er det også vigtigt at lægge vægt på, at i denne udtalelse der er der underlagt en enorm fordømmelse af den russiske imperialisme, men dette er ikke en hjemmel for at gøre, som den borgerlige og social-chauvinistiske venstrefløj har gjort, og kræve at det danske proletariet forener sig med det danske imperialistiske borgerskab i kampen mod det russiske imperialistiske borgerskab. Sådan en politik ville fordømme den venstreorienterede kamp til at agere som imperialisternes propagandister over for proletariatet, hvilket vi som kommunister må og skal undgå.

I stedet bør vi erklære krig imod krig og bekæmpe imperialismen uden undtagelse, startende med den danske imperialism. Ved sådan et eksempel kan vi inspirere vores kammerater på den anden side af krigen til et lignende standpunkt og forvente at bekæmpe deres krigsførende borgerskab, uden at vi fremstår hykleriske og chauvinistiske.

Hvordan det helt tager sig ud i praksis, kommer selvfølgelig an på omstændighederne, men i øjeblikket kunne det være kampen imod amerikanske tropper på dansk jord og imod forøgningen af militærbudgettet samt solidaritetsarbejde med kammeraterne i både Rusland og Ukraine. Så det bør være der vi tager fat

En trofast kammerat er død

Lørdag d. 30. juli mistede partiet en god og trofast kammerat. Efter kortvarig indlæggelse på Vigerslevhus i Valby sov Agnes Ruben stille ind.

Agnes blev 91 år og havde været medlem af partiet siden 1951.

Agnes er født i Larsbjørnsstræde i København og i en jødisk familie. Det betød, at familien under den tyske besættelse måtte flygte til Sverige.

Den 1. oktober 1943 indledte besættelsesmagten en razzia med arrestation af danske jøder. Agnes' familie var så heldig at blive advaret, men måtte indlede en dramatisk flugt. Andre af Agnes' familie blev sammen med mange andre jøder arresteret og omkom i tyske koncentrationslejre.

Det var arbejdet med at samle underskrifter på Stockholmappellen, som gjorde, at Agnes tilsluttede sig den kommunistiske bevægelse, først som medlem af DKU og senere i 1951 af DKP.

Agnes var gift med Karl Breitenkamp, der var typograf og døde i 1962, hvorefter hun blev alene med sine tre piger på henholdsvis 2,5 og 8 år. Frem til sin pension som 70-årig arbejdede hun på kontor, bl.a. i Blik og Rørs A-kasse på Lygten i København.

Med alderen blev det svært med trapperne og med Agnes' syn, og hun flyttede i en ældrebolig på Hothers Plads på Nørrebro.

Agnes var aktiv på mange områder, ikke kun i partiet, men også i Aktive Ældre på Nørrebro, hvor hun gik til fitness og i onsdagsklubben, i Pensionisternes Kulturforening af 1965 med foredrag og udflugter, Horserød-Stutthof Foreningen, HK-seniorklub og Jødisk Seniorklub. Agnes var gæst på vort partis 36. kongres, som fandt sted d. 25. og 26. september 2021.

Den sidste tid af hendes liv kæmpede hun mod at blive tvangsflyttet fra sin lejlighed på Hothers plads. Hendes handicap gjorde, at hun følte det svært at flytte fra et hjem, hvor hun følte sig tryk, kendte omgivelserne og naboerne og havde mange venner.

Det var ikke kun en kamp for hende selv, men også for de andre i ejendommen, som blev tvangsflyttet, fordi kommunen

nedlagte flere af deres ældreboliger.

»Man kan ikke flytte et gammelt træ,« var et af Agnes' udsagn. Men Agnes måtte mod sin vilje flytte til Amager, hvor hun kun nåede at bo i kort tid før sin død.

Agnes var elsket og respekteret og vil blive husket i mange kredse, hvor hun var aktiv gennem sit lange liv.

Æret være hendes minde.

John Christoffersen

Cuba-solidaritetslotteri 2022: solidaritetsbrigade

Rom * Rejser * Revolution

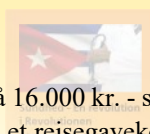
Støt årets Cuba-lotteri. Bestil straks dine lodder.... Til dig selv og evt. til videresalg til mennesker omkring dig. Vi ekspederer bestillingerne den 1. oktober, hvor lotteriet skydes i gang.

Lotteriet har et godt formål og der er gode præmier. Der er ikke noget at vente på. Send straks din bestilling med en mail til post@cubavener.dk

Overskuddet fra lotteriet går igen i år til det cubanske institut CNEURO, som har gang i talrige projekter inden for sundhedsområdet.

I år byder lotteriet på 14 præmier til en samlet værdi af 27.000 kr. Vi har fastholdt hovedpræmien: Et rejsegavekort til

• 6-7 halve arbejdsdage (NB: arbejdet er tilpasset brigadistens alder og kræfter - så alle kan klare dette arbejde)
• Et omfattende program med foredrag og møder i Cuba
• Overnatning i et cubansk hjem
• God tid og gode venner

Danmark-Cuba - Lotteri 2022

Cuba på 16.000 kr. - svarende til to flybilletter T/R. Andenpræmien er et rejsegavekort til Cuba på 8.000 kr. - svarende til en flybillet T/R. Og så har vi i år 12 tredjepræmier, nemlig Cubarom i flaskevis. I alt er der 12 flasker rigtig god rom på præmielisten.

Med disse præmier synes vi der er dækning for lotteriets hovedparole: Rom, rejser og revolution!!!

Vi sælger lodsedler fra 1. oktober til 30. november. Notarius Publicus trækker vindernumrene 2. december.

Tak til lotteriets sponsorer: Havana Club Danmark, Arbejderen.dk, bladene *Kommunist* og *Skub* samt Cuba Rum Nordic/Mojito Factory.

PENSIONISTERNES KULTURFORENING AF 1965

EFTERÅRSPROGRAM 2022

9. september:

Sæsonstart, summemøde, lotteri og Johnnys billeder.

16. september:

»Hånden på kogepladen - hvordan Danmark blev en krigerisk nation«. Oplæg af formand for Kommunistisk Parti Lotte Rørtoft-Madsen.

23. september:

Livet med demens - hvad er demens - hvad kan jeg selv gøre for at forebygge demens? Oplæg af Alzheimerforeningens formand for foreningens Region Østsjælland Else Berg Hansen samt en Alzheimer-pårørende Mirza Mølgaard.

30. september:

Udflugt til Københavns Rådhus med rundvisning af Bente Møller, medlem af BR for Enhedslisten. Vi mødes ved rådhusets hovedindgang kl. 10.45. Rundvisningen begynder kl. 11.00. Tilmelding til formanden.

7. oktober:

Bennys Gule Ærter. Serveres i mødelokalet Slagkraften i kælderen i BJMF's hovedbygning. Pris 100 kr. pr. person. Tilmelding til Hanne Frisk på møderne eller formanden eller ved indbetaling på netbank reg.nr. 1551 konto 00 11 24 09 33 senest en uge før.

14. oktober:

Nordisk Socialisme. Diskussion mellem Pelle Dragsted, tidl. MF for Enhedslisten, og Anders Sørensen, redaktør fra *Arbejderen* med udgangspunkt i Pelle Dragsteds bog *Nordisk Socialisme*.

21. oktober:

Forfatteren Jens-Emil Nielsen fortæller om sin nye biografi om arbejderdigteren Oskar Hansen.

28. oktober:

Rusland på tværs. Ruslandkenderen Jens Jørgen Nielsen fortæller om sin nye bog *Rusland på tværs*, og der bliver også mulighed for at stille spørgsmål om konflikten med Ukraine.

4. november:

Roskildes industrihistorie med udgangspunkt i garverierne i byen fortalt af Svend-Erik Christensen.

11. november:

Sæsonafslutning med Bennys store hjemmelavede kolde bord med lune retter. Tilmelding til formanden eller til Hanne Frisk på medlemsmøderne eller ved indbetaling på foreningens netbank konto reg.nr. 1551 konto 00 11 24 09 33 senest 4. november. Deltagelse 100 kr. pr. medlem.

Moderne afholdes kl. 11.30-14.00 hos 3F Bygge-, Jord- og Miljøarbejdernes Fagforening i København, Mølle Alle 26, Valby (i Musikhuset eller i mødelokalet Slagkraften i kælderen i hovedbygningen). Eneste undtagelse er udflugten den 30. september 2022.

Nye interesserede medlemmer kan deltage på prøve op til to gange mod en betaling på 20 kr. pr. gang. Medlemskontingent udgør 200 kr. årligt eller 100 kr. halvårligt. Yderligere information fås hos: Formand Anders Kristensen telefon 23 69 07 80 eller e-mail: a@kristensen.mail.dk eller kasserer Troels Laier telefon 21 70 57 68 eller e-mail: tlai@webspeed.dk

Udtalelse:

Brug for en retfærdig løsning på Malvinas-konflikten

Den britiske regering har i 40 år boykottet dialogen med Argentina om en løsning på suverænitetsskonflikten vedrørende øgruppen Las Malvinas (Falklandsøerne). Den danske »Malvinas Dialog-Komité« opfordrer den danske regering, medlemmerne af Folketinget samt danske medlemmer af EU-parlamentet til at støtte kravet til den britiske regering om at genoptage forhandlingerne nu.

Malvinas-sagen er overset i Europa men påtrængende i Argentina og Latinamerika samt i de mange lande, der har en fortid som kolonier. For konflikten mellem Storbritannien og Argentina om suveræniteten over øgruppen Las Malvinas i Sydatlanten er en uløst forbrydelse fra kolonitiden.

Den danske »Malvinas Dialog-Komité« udtrykker sin klare støtte til Argentinas krav om at Storbritanniens besættelse af øerne og den efterfølgende kolonisering bringes til ophør gennem en fredelig dialog mellem de to stater – sådan som FN's generalforsamling og andre FN-organisationer har besluttet og henstillet i talrige resolutioner.

2022 ville symbolsk være et passende år, og »Malvinas Dialog-Komité, Danmark« opfordrer sammen med komitéer, organisationer, regeringer og personligheder over hele verden til at dette 40-år for den tragiske krig – i Europa kendt som Falklandskrigen – mellem Argentina og Storbritannien fra april til juni 1982 må gå over i historien som året, hvor det afgørende skridt frem mod en fredelig og retfærdig løsning blev taget.

Året, hvor parterne sætter sig til forhandlingsbordet – efter 40 års pause på grund af britisk boykot af forhandlingerne.

Hvis det skal ske, må der lægges et politisk pres på den britiske regering, der indledte året 2022 med at sende nyt militært udstyr til sin base på øerne.

Argentina har protesteret ihærdigt og påpeget at denne militære oprustning er i strid med både resolutioner fra FN og internationale erklæringer om, at Sydatlanten skal være en »Zone for Fred og Samarbejde«, sådan som landene i Afrika og Sydamerika med kyster til Atlanterhavet har bestemt. Og i strid med en enstemmig udtalelse fra CELAC – alle stater i Syd- og Centralamerika samt Caribien – om, at alle konflikter i regionen skal løses med fredelige midler, og at man ønsker fremmede militærbaser i regionen afviklet.

Den danske »Malvinas Dialog-Komité« opfordrer den danske regering, medlemmerne af Folketinget og dets relevante udvalg samt danske medlemmer af EU-parlamentet til at støtte kravet til den britiske regering om i respekt for resolutionerne fra FN at genoptage forhandlingerne om suverænitetsskonflikten med Argentina – med det mål at enes om en fredelig løsning, der både tilgodeser de nuværende indbygges interesser og er i overensstemmelse med international ret, FN-pagten og alle staters forpligtelse til at afslutte kolonitidens uretfærdigheder.

Således vedtaget af Den danske »Malvinas Dialog-Komité« den 9. juni 2022.

Komitéen samler en række politiske partier, fagforeninger organisationer og enkeltpersoner.

Den kan kontaktes med mail til komitéens koordinator Sven-Erik Simonsen.

Mail: sesimonsen2904@gmail.com

Et anarkistisk skatkammer

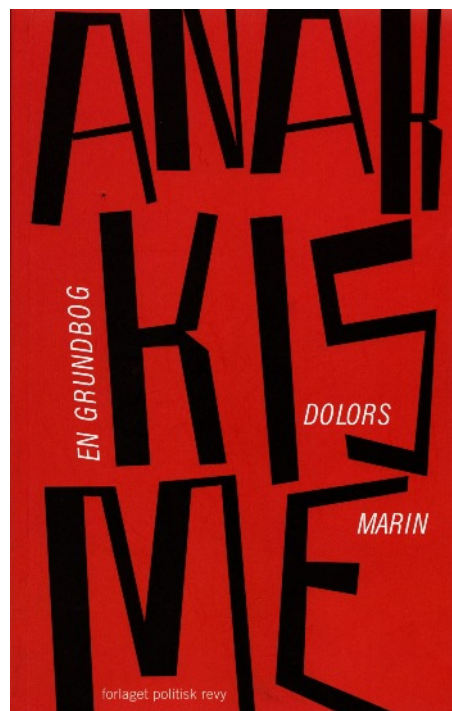
Af Henrik Stamer Hedin

Hvorfor skulle man beskæftige sig med et historisk fænomen som anarkisme her på tærsklen til Tredje Verdenskrig? Hvad har anarkismen at sige os i dag?

Dolors Marin, spansk (catalansk?) historiker og gymnasie-lærer på Mallorca (af alle steder!), mener, anarkismen i høj grad har noget at sige os i dag. Det har hun skrevet en bog om. Faktisk har hun skrevet adskillige og er et stort navn inden for den »libertære« (eller anarkistiske) bevægelses historie. Det skriver hendes danske forlag, Politisk Revy, i hvert fald på flappen i den danske oversættelse af hendes værk *Anarkismen* med undertitlen »En grundbog«. Undertitlen er lettere misvisende. Man leder forgæves efter en systematisk redegørelse for anarkismens teori og praksis; hvad vi får på bogens 250 sider (plus noter og register), er »en vild og forgrenet beretning om anarkismens nedslag i historie og litteratur op til i dag« – også forlagets formulering, her i bagsideteksten. Og det er vel egentlig meget betegnende for, hvad anarkisme er.

Og hvad er så anarkisme? Det er tilsyneladende alting. Bogen starter med en udførlig gennemgang af de utopiske socialister og deres forløbere tilbage til 1600-tallet, f.eks. de engelske *levellers*. Vi læser om Fouriers *falanstère*, om Saint-Simon og om Robert Owens reformfabrikker. Videre over Proudhon og Kropotkin til den klassiske anarkisme med dens bombeterrorister og med det nærmeste, anarkismen er kommet en egentlig teoretiker, Mikhail Bakunin; ikke mindst gennem ham gøres vi bekendt med anarkisternes rolle i den russiske revolution, og vi bliver grundigt indført i anarkismens historie i Spanien, som er det eneste land, hvor anarkister har beklædt ministerposter, inden bevægelsen sammen med alt det andet positive, der var kommet med den spanske republik, blev knust af Francos fascister. Endelig læser vi om anarkismen i Amerika, hvor dens rolle måske var større end almindeligt bekendt, og om den moderne »anarkisme«, som af forfatteren gøres identisk med stort set alt, der har rørt sig på »venstrefløjen« siden 1960 – miljø- og kvindebevægelse, børnebegrænsning, anti-psykiatri, *you name it*. Undervejs er vi forbi historiske personer, der normalt ikke anses for venstreorienterede, f.eks. den skotske præst Rober Malthus, der mente, at fattigdom skulle bekæmpes med familieplanlægning (for nu at bruge et moderne ord), fordi den skyldtes, at de fattige fik for mange børn. Den forklaringsmodel er åbenbart i nyere tid overtaget af – ja, det ville være forkert at skrive anarkisterne, fordi anarkismen netop ikke er en organiseret bevægelse med et fælles program, men et sammensurium af strømninger, herunder altså en ny-malthusiansk, der lægger stor vægt på udbredelse af prævention. Som sagt: Der er tilsyneladende intet, der ikke kan puttes ind under begrebet anarkisme.

Lige med undtagelse af proletarietets organiserede kamp for overvindelse af kapitalismen og den videnskabelige revolutionære teori, den bygger på. Anarkismen er ikke alene fjendtligt indstillet over for enhver autoritet, også den revolutionære, men

tillige direkte teorifjendsk. Anarkister er tilhængere af det klasse- og statsløse samfund, som vi med Marx plejer at kalde kommunistisk, men de er ikke tilhængere af at udvikle en teori, der som den marxistiske forklarer, hvordan vi når dertil. For en anarkist er mål og middel én og samme ting. Man når til det, Saint-Simon kalder den »gyldne tidsalder« ved at udleve den gennem »handlingens propaganda«. Man reagerer ureflekteret på undertrykkelsen; teoretiske overvejelser om undertrykkelsens årsag og midlerne til dens overvindelse har ingen interesse.

Det gælder tilsyneladende også anden teori. Blandt de nyere anarkistiske »videnskabsfilosoffer« nævner forfatteren en vis Feyerabend, der anklager fornuften og videnskaben for at have »fortrængt de gamle, traditionelle, religiøse anskuelser«, hvilket altså skulle være noget skidt; i stedet bør man »vende blikket mod de videnskaber, der ikke er anerkendt i den akademiske verden – såsom astrologien og alternativ medicin« (side 223). Antipsykatrien er nævnt ovenfor; den hævder, at »de vanvittige er politiske dissidenter« (side 220). Dele af anarkismen er altså alt andet end fremskridtsvenlig og »venstreorienteret« og meget langt fra at være revolutionær.

Denne anmeldelse er udartet til en polemik mod anarkismen, hvilket er berettiget, for der er meget ved anarkismen, som fortjener al mulig kritik; den er individualistisk og indimellem direkte reaktionær. Det skal ikke skjule, at Dolors Marins bog, som nu er kommet på dansk (omend i en ikke altid lige overbevisende oversættelse), er et skatkammer af informationer om tre århundreders anarkistisk praksis; og som sådan er den læseværdig.

Dolors Marin, *Anarkisme. En grundbog*. Oversat af Lars Troels Møller. Forlaget politisk revy. 272 sider, vejl. pris kr. 250,-.

På talefod med den russiske bjørn

Af Niels Rosendal Jensen

Bogens titel svarer til indholdet. Som læser kommer man vidt omkring i den russiske historie, Sovjetunionens storhed og fald, chokterapien under Gajdar med totaludsalg af statslige værdier (fabrikker, råstoffer, energi som olie og gas m.v.), de efterfølgende år med Putin og Medvedev og afrundende med konflikten mellem Ukraine og Rusland om Krim og de østlige områder (Donbass). Undervejs får vi et særdeles detaljeret indblik i mange samfundsmæssige forhold: økonomi, boligforhold, uddannelse og kirkens rolle. En temmelig imponerende bedrift!

Jens Jørgen Nielsens ærinde er at punktere så mange af de myter, der eksisterer om Rusland, som muligt. Det var ikke således, at diskursen om »ondskabens imperium« døde med Ronald Reagan. Tværtimod trives den i bedste velgående. Det store flertal af politikerne i Vesten betragter Rusland som en af de største fjender – muligvis overgået af Taleban i Afghanistan eller Folkerepublikken Kina eller i det mindste lige så farlig. Det er derfor ganske korrekt at karakterisere dette fjendebillede, som det kendtes fra den »gamle« kolde krig. Et lignende billede har det store flertal af den russiske befolkning – blot med omvendt fortegn. Derfor beder forfatteren os om, at mange ideer om Rusland »har mere med vores egne generelle idéer og selvopfattelse at gøre end med det konkrete land, Rusland« (s. 393). Forfatteren oplyser os om mangt og meget, som folk flest ikke aner noget om – f.eks. debatprogrammer i russisk tv, civil ulydighed og ganske mange frivillige organisationer. Anbefalingen til læseren skal være: start med bogens afsluttende kapitel, Rusland i vestens hoveder (s. 393-411), fordi dette kapitel viser forfatterens generelle tilgang. Vesten mener, at der er én og kun én måde at organisere samfundet på. Det er udtryk for en himmelråbende naivitet og manglende evne til at sætte sig ind i andre kulturers og landes traditioner, altså en form for arrogance. I hvert fald er det ikke ligefrem tilfældet for Afghanistan. Taleban overtog magten på ingen tid, og nu er kvinderne endnu mere undertrykte end nogensinde. Skal vi takke NATO, eller skal vi hellere kritisere NATO? I øjeblikket synes krigen i Ukraine at tjene Taleban, fordi Afghanistan er glemt, alt i mens undertrykkelsen af kvinderne er taget til og stadigt mere ekstreme forholdsregler indføres.

Mange lande fører i dag en aktivistisk udenrigspolitik, og det medfører, at oprustningen kører videre i en nærmest ustopkelig opadgående spiral. Den fredsdividende, der blev talt og skrevet meget om i 1990'erne, er endt som en tom betegnelse.

Lad os begynde med en af flere myter – den aggressive russiske bjørn, altså ideen om, at vi er de gode, mens russerne er de onde, ikke mindst Putin, der er selveste inkarnationen af ondskaben.

Lad os derefter henvise til dagbladet *Politiken*'s forside den 2. april 2022. Under overskriften »Fælles front« hedder det: »Et smukt symbol på en ansvarlig sikkerheds- og udenrigspolitik leverede de fem partiledere bag det nationale kompromis i denne uge med deres grupperejse til de baltiske lande. ... Kom-

mende generationer vil – og bør – takke Mette Frederiksen, Sofie Carsten Nielsen, Pia Olsen Dyhr, Søren Pape Poulsen og Jakob Ellemann-Jensen for i en definerende sikkerhedspolitisk situation at have parkeret partitaktiske hensyn ved landegrænsen for at fremme nationens bedste. ... Så meget mere afgørende er det, at Danmark klart og tydeligt gør sin stilling op og positionen klar over for vores allierede i både Baltikum, EU og NATO...«. Havde det bare været 1. april, kunne man have antaget, at nedrustningsavisen *Politiken* ville drille sine læsere. Men det var ikke Aprilsnarren, der var på spil. Det var ganske klart orkestreret fra den lobby, der lider af russofobi.

Kort sagt skulle vi endnu en gang hælde vand på den »moderne« kolde krigs mølle. 800 danske soldater til Baltikum, våben til Ukraine (hvor USA og UK har trænet og læsset en masse våben ind i landet; der er ikke behov for flere våben i Ukraine). I tilgift viste der sig absolut ingen forståelse for Ruslands sikkerhedsbehov. Russerne oplevede, at USA med flere løb fra aftalerne omkring Tysklands genforening. De indebar bl.a., at NATO ikke måtte udvides østpå. Det viste sig så, at disse tilsagn ikke havde gang på jord. Polen, Rumænien, Estland, Letland og Litauen er fuldgældige medlemmer af det NATO, som ikke kan påstås at være en fredspagt hverken i Europa (jf. Jugoslaviens opløsning og bombardementerne af Serbien) eller andre steder (Irak, Libyen, Afghanistan m.v.). Det vil fem-banden (jf. *Politiken*) gerne videreføre. Hvor blev nedrustningstemaet af i Det radikale Venstre og SF? »Gone with the wind«, kunne man fristes til at sige. Fra denne position er der absolut intet at takke Frederiksen med flere for. De orker ikke at sætte sig ind i sagerne, men trækker nu som før på automatpiloten, som går ud på, at Putin er utilregnelig og psykisk ditten og datten.

Hvis vi nu vendte det argument om og påstod, at de fem partiledere var utilregnelige og psykisk syge, hvad ville den brede befolkning så sige til det? Det ville og med rette blive

betragtet som en plathed. Men den målestok anvender vi ikke på russerne.

Derfor er det intet under, at den brede russiske befolkning ikke tror på det. Tværtimod var de daværende ledere i både Sovjetunionen og Rusland (Gorbatjov og Jeltsin) åbenlyst naive, idet de troede, at Vesten ville betragte Rusland som en ven og optage Rusland i NATO (som Putin arbejdede for som et element i en ny sikkerhedspolitisk konstruktion i Europa). NATO lagde Rusland på is, men optog i stedet en række andre lande i Østeuropa.

Den nye kolde krig medførte, at USA ikke gad tage sig af de russiske indvendinger mod ukrainsk medlemskab af NATO og tilsvarende en associering til EU. Hele forhistorien til den russiske erobring af Krim gennemgås igen detaljeret. Forfatteren viser, at Krim blev selvstændig, fordi et flertal ønskede det, mens omvendt Kosovo blev anerkendt uden en folkeafstemning om løsrivelse fra Serbien. Forskelsbehandling, dumhed eller

forbrydelse? Som vi ved, ligger djævelen i detaljen. Dette engelske ordsprog er dog totalt ignoreret af de ledende magter i Vesten. Her orker man ikke at befatte sig med detaljen, fordi den forstyrrer fjendebilledet. Det er en sær form for international politik, og det kan Kina også skrive under på.

Jens Jørgen Nielsens bog er ikke ligetil at referere. Det egner den sig ikke til. Man skal som læser indstille sig på, at bogen med sine over 400 sider tager tid. Ikke kun til læsning og forståelse af det læste, men også til den fordybelse og fordøjelse der følger efter.

Jens Jørgen Nielsen har formået at præsentere os for en afbalanceret fremstilling – med en stærk kærlighed til Rusland. Måtte de fem partier tage ved lære!

Jens Jørgen Nielsen, *Rusland på tværs*. Hovedland. ISBN: 978-87-7070-753-4. 416 sider. Aarhus 2021: Forlaget Hovedland

Arbejderhistorie

Af John Christoffersen

Arbejderhistorie er titlen på et tidsskrift, som udgives to gange om året og har undertitlen »tidsskrift for historie, kultur og politik«. Tidsskriftet er udgivet af Selskabet for Arbejderhistorie (SFAH) og har adresse sammen med Arbejdermuseet i Rømersgade 22, Kbh. K. I hvert nummer af tidsskriftet møder man interessante artikler med vidt forskellige historier fra forskellige tider og med forskellige sider af arbejderbevægelsens historie.

Fra de sidste fire numre af *Arbejderhistorie* kan bl.a. nævnes: »Venstrefløj og verdensprog mellem krigene« af Bertel Nygaard. Et essay af Claus Bryld: »Kommunist i DDR's edderkoppespind.« »Arbejderbevægelsen i Sønderjylland« af Frode Sørensen. Hans Kirchhoff: »Fog versus Hedtoft – november 1943« »En studie i kommunisme og antikommunisme«. »Retsforfølgelsen og de stiltfærdige benådnings af danske spaniensfrivillige« af Adam Travis Stoltenberg.

Nr. 1 2022, som udkom for kort tid siden, har temaet »KØN PÅ ARBEJDE« og har artikler om, hvordan man hemmeligt overvåger de danske telefonister, og om kvinder på mandearbejdspladser, bl.a. som værftsarbejder. Set i lyset af, at Kommunistisk Parti i Danmark (KPiD) og Danmarks Kommunistisk Parti (DKP) er påbegyndt drøftelser om en eventuel sammenlutning af de to partier, så er Frida Julie Jessens og Lasse Kønigs artikel »DKP's anden store splittelse 1985-1990« af særlig interesse.

De to forskere bygger deres artikel på artikler der har været bragt i *Land og Folk*, og diverse materialer fra vort partis (DKP's) eget arkiv. Et arkiv som omfatter eksempelvis principerklæringer, debatindlæg og udmeldelsesbreve. Det er vort partis historie i forbindelse med den ekstraordinære 29. kongres i januar 1990 og den tilspidsede konflikt mellem to fløje, som kulminerede på den ordinære 30.kongres. En kongres som

resulterede i det, de to forsker betegner som DKP's anden store splittelse.

I artiklen betragter forskerne i videst mulig grad årsagen til konflikten i partiet som influeret af de store forandringer, som foregik i det daværende Sovjetunionen under Gorbatjovs ledelse. Artiklen bærer tydeligt præg af, at de to forskere ikke selv var en del af konflikten. De har derfor ikke kunnet bygge på, hvordan man som medlem af partiet personligt oplevede denne periode af partiets historie. Selv om de nævner navne på nuværende og tidligere medlemmer af DKP, så kan man med rette bebrejde dem, at de ikke havde forsøgt at kontakte de navngivne kammerater. Selv om artiklen har nogle slagsider og mangler, så er den ikke uinteressant.

Et medlemskab af SFAH kan absolut anbefales. Medlemskabet omfatter følgende:

- Tidsskriftet *Arbejderhistorie* to gange årlig.
- 20% rabat på alle SFAH's bøger (dog undtaget tilbud).
- Indbydelser og gratis deltagelse i selskabets egne foredrag, arrangementer og læsekredse.
- Månedlige nyhedsbreve.
- Øget historisk viden og indsigt.
- Muligheder for at støtte den historiske forskning i Danmark.
- Styrket fagligt netværk.

Som basismedlem (200 kr. studerende 100 kr.) modtager du også tidsskriftet elektronisk. Som ordinært medlem (425 kr.) får du tidsskriftet trykt.

Indmeldelse sker gennem SFAH's hjemmeside www.sfah.dk

Spændende politisk og psykologisk krimi

Af Margit Andersen

Det er sikkert ikke lukrativt, men det er guld værd, at der findes små forlag, der sætter en ære i at udgive værker af helt eller delvist ukendte eller glemte forfattere. En af disse er østrigske Maria Lazar (1895-1948), som Helge Scheuer Nielsen, i serien Kvinder skriver, har udgivet to romaner og en novellesamling af. Den senest udgivne roman er *Død eller levende? Leben verboten!*, der for første gang udkom på tysk i 2020 på et lille enmandsforlag i Wien. Indtil da havde manuskriptet ligget i forfatterens bo, men var dog i 1934 blevet udgivet i en forkortet udgave i England og i 1936, ligeledes forkortet og let omskrevet af forfatteren, bragt som føljeton i *Social-Demokraten*. Det er denne udgave, hvis oversætter er ukendt, Scheuer Nielsen har brugt til sin udgivelse.

Hvordan romanen endte i *Social-Demokraten*, har sin egen historie. Maria Lazar var fra en jødisk, borgerlig familie i Wien, men løsrev sig i en tidlig alder fra miljøet og familien af politiske grunde. Det skrev hun om i romanen *Forgiftet*, der udkom i 1920 (på dansk i 2019) og fik en fin modtagelse, men derefter var der ikke nogen forlag, der vovede at udgive hendes antifascistiske, venstreorienterede og pacifistiske romaner. Hun var noget af et sproggeni og gav sig så til at arbejde som oversætter, bl.a. oversatte hun flere bøger af Karin Michaëlis, som hun var blevet en nær ven af, da de færdedes i de samme kredse i Wien.

Allerede i 1933 så Maria Lazar skriften på væggen og valgte at forlade Østrig. Målet var Danmark, og i begyndelsen boede hun hos Karin Michaëlis på Thurø, og det var her hun færdigskrev romanen *Død eller levende?*. For at skaffe sig indtægter skrev hun noveller til aviser og blade under pseudonymet Esther Grenen, og på den måde og under det navn kom romanen i den danske avis.

Det er en politisk og psykologisk krimi, der foregår i Berlin og i Wien i 1931. Ernst von Ufermann, der kunne være bror til Scherfigs forsvundne fuldmægtig Amsted, er bankier og har hidtil levet et trygt og behageligt liv, men nu har den økonomiske krise også ramt hans foretagende, så han må til Frankfurt for at skaffe et lån, der kan afværge det truende krak. I lufthavnen bliver han frastjålet pas og billet, og så er gode råd dyre. Først bliver han grebet af en indre fryd over at »få fri« fra pligterne, det er som at pjække fra skolen, og han flakker rundt uden faste planer. Næste dag viser det sig, at flyvemaskinen er faldet ned og alle ombordværende er blevet dræbt. Han er altså anset for at være død, og det kan jo have sine fordele, især når man ikke er det og har en stor livsforsikring, der kan redde firmaet og rigeligt forsørge hans skrøbelige kone.

Ufermann går under jorden, og under sin omflakken kommer han i kontakt med nogle suspekte personer, der sørger for

at han får en ny identitet mod at han gør dem den tjeneste at bringe en lille pakke til Wien. Modtagerne af pakken er en lille gruppe unge nazister, og det giver Lazar anledning til at portrættere dem psykologisk skarpt og fortælle om arbejdsløsheden, antisemitismen og den skjulte krig med mord og attentater, der hærger Østrig og er en forløber for den store krig. Ufermann er på herrens mark i denne verden og ønsker sig tilbage til reden hjemme i Berlin, men ligesom det skete for Amsted, er ønsket ikke gensidigt.

Lazars stil er ret egenartet og dristig. Der er ikke nogen overordnet fortæller, men det er dialoger og indre monologer, der styrer handlingen, hvad der kræver lidt ekstra opmærksomhed af læseren, men som også giver den en ekstra vitalitet.

Maria Lazar: *Død eller levende? Kvinder skriver*. 274 s. 270 kr. Særpris til SKUB's læsere 160 kr. inkl. porto. Kan bestilles på post@bakkekrogen.dk.

Kommunister og kampen mod krig og oprustning

Støttefest for *arbejderen.dk* og DKP's kvartalsblad *SKUB* med spisning, fællessang, underholdning, taler og indsamling. Deltagelse koster 150 kr. og en lille pakke til aftenens lotteri og auktion.

Vi mødes lørdag den 17. september kl. 15:30 - 21 i Kulturhus Gimle, GL. Stationsvej 12, 4591 Føllenslev.

Talere:

Karina Rohr Sørensen, medlem af Kommunistisk Partis EU-udvalg og Anker Schjerning, medlem af DKPs forretningsudvalg. Efter oplæggene er der tid til debat om dagens emne.

Karina Rohr Sørensen

Anker Schjerning

Arrangør DKP Sjælland/Fyn og KP Vestsjælland

Underholdning:

Et program med Thomas Riemenschneider, Anne Bode og Helge Knudsen fra »Røde Ører«. Nils Makela Pedersen på harmonika til fællessange og et program med rapperen Marc Sanganee

Mad og drikkevarer:

Drikkevarer kan købes til rimelige støttepriser.

Tilmelding senest den 13. september til

Jørgen Albrechtsen 23 23 55 21

Anker Schjerning 21 27 58 02

Jørgen Petersen 22 13 43 79

jorgen.cuba@hotmail.com

anker.schjerning@gmail.com

jorgen4573@gmail.com

Har du/l brug for hjælp med transport til eller fra festen, så oplys dette i forbindelse med tilmeldingen, så vil vi prøve at organisere samkørsel.